

Hetvenéves missziótörténelmi gyűjtemény

Képünk illusztráció

1947-ben egy budapesti teológiai hallgatót „szíven talált” egy üzenet a Jelenések könyvéből: „Amit látsz, írd meg!” (Jel 1,11) Megosztotta diáktársaival az igei utasítás fölismerésének élményét, és nyomban munkához látott. Naplózta élete valamennyi szolgálatát (8960-ig jutott), és leírta tapasztalatait négy szolgálati helyén, eltette az akkori időkre jellemző postai levelezéseit is. Volt, akinek annyit jelentettek a prédikátor levelei, hogy mind megőrizte, majd a menny kapuja felé közeledve bátyjára bízta: adja vissza a feladónak a „gyönyörű sorokat”. Egy lelkészné váratlanul Amerikában elhunyt férje budapesti nekrológiáját özvegysége éve alatt a táskájában hordta. Volt, aki várt még egy levelet, de meghalt az érkezése előtt. Egyik tanára szintén hasonlóan járt, aki utolsó texasi telefonhívásakor ezt mondta: „Ott szeretnék lenni a doktorné avatásodon.” Személyes drámák, nagy lelki örömei emlékei töltik be a lakás minden zugát. Maga is írt tanulmányokat, cikkeket, zsebkönyveket, és őrzött talán ezer félrerakott nyomtatványt vagy kézzel írt dokumentációt. A hazai és külföldön készült könyvek köteteiből, különböző iratokból, vagy húsz nyelven írt Bibliából, hitébresztő szórólapokból, régi hitvallási iratokból, gyülekezeti lapjaink egyes példányaiból vagy sorozataiból Európa összes számottevő nyelvén található a gyűjteményben. Úttörőink, külmisz-

szionáriusaink és internált prédikátoraink levelei kerültek hetven év alatt a levéltári állagba. 37 úttörő, bibliaterjesztő életét ismertette. Egy félautomata gép közülük 22 személyt és a munkaterületét monitorozta. Egy másikon anabaptista kódex lapját forgathattuk. A gyűjtő jelentős monográfia-irodalomhoz nyújtott segítséget. (Volt, aki meg is köszönte.) „Impakt faktor” található egy Hollandiában publikált magyarországi disszertációban. A legtöbben természetesnek tartották, hogy dolgozott, és így gondolja ő maga is. Az 1960-as évek végétől mentorált számos teológiai vizsgadolgozatot, öt disszertációt. A hivatkozások szép rendben, feldolgozottan, bármikor kikereshetők; hirdetik Isten jóságát, amivel lehajolt és felemelt hozzá térő embereket, legyenek akár elítélt köztörvényes bűnözők vagy jámbor hívők. (A Magyar Napló két cikkel ismerteti börtönmissziós munkáját.)

Küzdelmes olvasmány volt Salamon templomának „pitvarairól”, „kamaráiról”, oltáraitól olvasni részleteket, de amikor láthatóvá és tapinthatóvá vált épület, kapu és oszlopcsarnok méretarányosan és részenként a kivilágítható maketten, a diákok könnyebben megtanulták, közben gyönyörködtek is benne. Missziótörténelmi kiállításokat rendezett Kiskunhalason, a Wesselényi utcában, a Nap utcában, Pesterzsébeten, Gyulán, Békésen, Rákoshelyen és Rákospalotán. Meglepetést és hitbeli erősödést adtak a módszeres zaklatások és tudatos bomlasztások évtizedeiben.

Népes család, gyermekek, unokák és dédunokák körében állt hűségesen egy szelíd, csendes édesanya. Sajátos asszonyi munkájával segítette 65 éven át az események háttérében. Meleg, tiszta otthonnal és bátorító, jó szóval, „észrevétlenül”. Imádságaival vizsgadrukkot oldott, ezzel részesedett a diplomák szerzésében. („Anyu, gondolj rám, imádkozzál értem.”) Isten országa épült, gyógyultak a szívek, és az Úr dicsősége növekedett. A munka folyt, talán még a derekán tartott, amikor egy érdeklődő diák egyszer megkérdezte: Mennyi lehet számszerűen a gyűjteményi feljegyzés? Akkor volt még ereje, ha nem is számlálással, de szoros feltételezéssel 300 000 egységet becsült. Azóta újabb harminc év telt el, és a gyűjtemény naponta gazdagodott. A „lelkészi norma” tételeit már senki sem számszerűsíti.

Vajon mikor kéri számon Jézus Krisztus „örökös íródeákjától” a különleges megbízását? Hetven év után közel a nap, hogy kijelentse: „hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután...” (Mt 25,21)